

“รำลึกความหลังในรั้วบางเขน”

ในช่วงเวลาที่พวกเราชาวเคยู ๒๗ เริ่มให้ความสนใจกับการเล่นไลน์กันอย่างคึกคักเมื่อ ๓-๔ ปีก่อน มีการตั้งกลุ่มไลน์ขึ้นมา ๔-๕ กลุ่ม นอกจากจะพูดคุยและทักทายกันด้วยดอกไม้ แשרภาพ แשרคลิปเผยแพร่กันในไลน์แล้ว ก็มีผู้ให้ความสนใจที่จะเขียนกลอนสุภาพ (กลอนแปด) ขึ้นมาจำนวนมาก และผู้ที่มีความสนใจและตั้งใจในการเขียนกลอน ส่งมาลงไลน์โดยสม่ำเสมอ ก็มี

“ลุงโต้ง” สถิตย์พันธ์ ธรรมสถิตย์ และต่อมา ก็มีผู้รักและสนใจเขียนกลอนกันอีกหลายท่าน จนเกิดความคึกคักในกลุ่มไลน์ กระทั่งวันหนึ่ง ในการสังสรรค์รุ่นประจำเดือน “ลุงโต้ง” สถิตย์พันธ์ กับ “เจ้านางจิม” อัญชลี ณ เชียงใหม่ และ อานนท์ สรวิสูตร ก็พูดคุยกันที่เล่นที่จริง ว่าน่าจะตั้งกลุ่มไลน์กลอนขึ้นในกลุ่มชาว เคยู ๒๗ บ้าง

ในที่สุด จากการพูดกันเล่นๆ ในวันนั้นก็กลายมาเป็นความจริง กลุ่มไลน์ที่ชื่อว่า “ชมรมคนชอบกลอน” ก็ถือกำเนิดขึ้นมา สำหรับไลน์นี้มีกิจกรรมเขียนกลอน ต่อกลอน ทักทายเป็นกลอน ตั้งกระทู้ต่างๆ ให้เขียนอย่างต่อเนื่องยาวนานโดยเพื่อนฝูงยกย่องให้ “ลุงโต้ง” สถิตย์พันธ์ ธรรมสถิตย์ เปรียบประดุจดัง “ครูใหญ่” ของกลุ่มไลน์นี้ ในปัจจุบัน กลุ่มไลน์นี้มีสมาชิกทั้งสิ้น จำนวน ๓๒ คน ประกอบด้วยคนที่ชอบเขียนกลอน อ่านกลอน บ่นเป็นกลอน และคนที่ตั้งใจ (หลายครั้ง) ว่าจะเขียนกลอน ยกเว้นคนที่ชอบ “สะเดาะกลอน” ไม่มีครับ อี อี

สำหรับผลงานข้างล่างนี้สมาชิก บางส่วนของชมรมได้รจนาความประทับใจชีวิตในรั้วบางเขนเมื่อ ๕๐ ปีที่ผ่านมา โดยเขียนกลอนกัน คนละ ๖ บท ในท่วงลีลาที่แตกต่างกัน เชิญทัศนาได้ ณ บัดนี้

สุวิทย์ เทียรทอง
เกริ่นนำ

รำลึก ๕๐ ปี บุตรบ้าน...ของชาวบรมกลอน KU 27

จากสาวน้อยเรีงร่าพอน่ารัก
ลัปดาห์ผ่านผันผันซัดเซียว
เป็นน้องน้อยปีหนึ่งซึ่งระเบียบ
เพื่อนชูจิตมิตรระบายนคลายท้อเพลีย
กิจกรรมนำหน้าเรียนเพียรฝึกฝน
แม่เหนี่ยวท้อซื่อสัตย์เรียนเพียรสู้ตาย
ปีสองและสี่เหมือนอยู่บ้านสมานรัก
โต๊ะตุ๋เตี๋ยเรียงแถวยาวพี่สาวพะนอ
พอปีสามอยู่กับเพื่อนเหมือนปีหนึ่ง
เริ่มท่องเทียวเกี่ยวเก็บประสบการณ์
จากวันนั้นถึงวันนี้ห้าสิบปี
มีพี่สองรุ่นรับน้องสองรอบอิง

สู่หอพักบุษกรลูกสี่เซียว
ใจท้อเทียวพ้อบรมประสมเซียว
ถูกเปรยเปรียบมีสิทธิ์ศูนย์อาตุรละเหีย
สิ่งสูญเสียดลับได้มากยากบรรยาย
ประพัตตินปฏิบัติชอบตามมอบหมาย
ฝึกใจกายผ่านอุปสรรคตระหนกพอ
เพื่อนพี่พักเรือนชั้นเดียวทอลิบขอ
กินข้าวห่อแอบทำครัวยั่วอาจารย์
ลุยฮาตึงมหาหงส์คงสมาน
สุขสราญประทับใจได้ภูกระดัง
เคยยี่สิบเจ็ดไม่เซ็ดซิง
ใจรักจึงสู้ฟันฝ่ามาด้วยกัน

รัตนภรณ์ ทิพลีชา

สี่ปี หกปี ประทับใจ..อะไรบ้าง
หอประชุม สระน้ำ อาทิตย์ รำไร
บาร์ แดรี่ควีน แดรี่ฮัท
หมั่นไล่ “ชาวเรือ-ชาวไร่” คนเคยดี เฉยเมยพลัน
ทุกกีฬาลือลั่น สนั่นทุ่ง
ดนตรี เค ยู แบนด์ ..ดาวกระจุก ก้องเกรียงไกร
มีฮีโร่ มีฮีโรฮีน..รับน้องปีนเสา
เซียวรักบี้ สนามศุภฯ ร้องดังพลังแรง
เพื่อนเอ๋ย...
มันเนิ่นนาน นานมาก จากกันมา

น้ำค้างยามเช้า ธรรมชาติใสใส
สวนนอก พี่ไร หัวใจ แอบ “ปิ้ง” กัน
ม้าขาว คนปากจัด กัดสาว..หนาวลั่น
“หกเหลี่ยม” มากครันจักรยานจอด ทอดยาวไกล
ล้วนแต่มุ่ง กวาดเหรียญทอง คล้องกันใหญ่
“คาเฟตทีเรีย” เสริมให้พวกเรา แข็งแกร่ง
มีเรื่องเล่า รับน้องหอ ฟ้าทอแจ่ง
จนวิทย์ แสดงออกข่าว กราวกีฬา
อย่าละเลย วันนี้ ที่ไทยหา
แสนยินดีปรีดา ยิ้ม..น้ำตา แทนคำตอบ มอบ..จากใจ

ระลึก หลีกภัย

จากศึกษานารีที่ฝั่งธนฯ
ทดลองนั่งรถเมล์ไกลเกินคาด
บ้านไกลนักร้องอยู่หอพักตึก ๑๐ ก
ห้า วอ. สองเกษตรเป็นเพื่อนยา
ปีหนึ่งเทอมหนึ่งเรียนหนักสุด
จดเลคเชอร์ไม่ทันให้วิ่งเวียน
ชอบไหมกระบองทองที่คาเฟฯ
ตกข่าวได้ตามใจกินจนเธอ
สลัดแขกที่ร้านแขกก็อร่อย
ชวนหลายคนเหมือนงานเลี้ยงอัมสวาย
รับน้องหอมหาโหดในกลางดึก
พอเรียกแถวต้องยืนนิ่งอยากร้องโฮ

เป็นสุขล้นสอบติดเกษตรศาสตร์
พันสะพานควายดาดด้วยทุ้งนา
ชั้นสองหอห้องสุดท้ายทางปีกขวา
รักกันมา ๕๐ ปี ไม่มีเปลี่ยน
รีบเร่งรีบปั่นจักรยานไปอ่านเขียน
ต้องพากเพียรช่วยกันฉันและเธอ
มีน้ำจิ้มรสเด็ดเผ็ดนะเออ
ชวนเพื่อนเกลอเอ้อระเหย..ลอยชาย
กับข้าวจานน้อยน้อยมีหลากหลาย
อู๊ย ! ต่าย ตาย น้ำหนักขึ้น ๕ กิโล
รุ่นพี่ฝึกให้วิ่งวิ่งนำโมโห
อพีไธ ! ก็ยุ่งกับตรึมพุดตู

ดวงพร เดชกุลทอง

สองห้าหนึ่งศูนย์ พูลสวัสดิ์ ถนัดใจ
Section 7 ตึก ๑๑ เขตนนทบุรี
รุ่นพี่เขา เข้าเฟ้น เล่นรักบี้
หมดการเรียน เพียรซ่อม พร้อมลูกไล่
เคยแอบหลง สระน้ำ ช้างคาเฟฯ
แช่น้ำอยู่ ทุ่งผ่าน ก้านคอคน
เสาร์อาทิตย์ คิดไกล ไม่มีตังค์
เห็นคนแก่ เคี้ยวหมาก อยากทักทาย
ตอบว่ามา หาลูกสาว เขาอยู่หอ
ชอนจักยาน ผ่านหอหญิง ซึ่งเต็มแรง
ห้าสิบปี ที่ผ่านมา ยังตราตรึง
ผีชุดแปลง แสดงลิเก เทร่ไพรกว้าง

Entrance ได้ คณะเกษตร วิเศษศรี
Agronomy แदनขจี ศรีหทัย
ตัวสูงดี จี๋จ้อง ปองไลน์ได้
กลัวทำไม ใต้ฟ้า กล้าลุยโคลน
กลัวโดนเอ็ด เล็ดลง ปลงโคลนชั้น
ต้องเฟ้นโพน พันบ่อ ห้อกระจาย....อิอิอิ
เคยนั่งรอ หอประชุม มุมสระใหญ่
หัวชะลอม มาเยี่ยมใคร ใครช่วยแจง
บอกกว่าพ่อ เดินลำบาก อยากช่วยแบ่ง
ไม่ขัดแจ้ง พ่อใคร เสียดายจ้ง
คำนึงถึง กิจกรรม ทำหลายอย่าง
ลิ่งเสริมสร้าง พลังใจ ในแดนขจี

สถิตย์พันธ์ ธรรมสถิตย์

เข้าเรียนเกษตรเขตคามทุ่งบางเขน
กิจกรรมต่างต่างช่างมากมี
ทุกทุกวันฉันไปนั่งปรับทุกข์
อาทิตย์ตกตอนเย็นเป็นถูกเกณฑ์
ร้องร้องไปร้องเท่าใดไม่ได้ดี
ตะโกนด่าเข้าหูทุกทีไป
พอไม่ถูกกับใจให้ไปวิ่ง
เสียงดังลั่นมันคงคิดว่าดูดี
ทนต้องทนทนไปใจก็คิด
ถึงตะคอกกรอกหูทุกครา
เวลานานผ่านไปใจซึมซาบ
ลูกไล่ให้จิตใจได้กระเทือน

พอดกเย็นเป็นต้องหม่นหมองศรี
จากรุ่นพี่ที่วักดีและจัดเจน
เหมือนติดคุกอยู่ในรั้วบางเขน
ไปเข้าเวรร้องเพลงเชียร์ละเหี่ยวใจ
มันต้องจี้มันต้องโง้งนเลยใช้ไหม
แล้วไม่รู้ว่เมื่อใดจะเลิกที
ไม่สูงลิ้งแต่ด่าไปอะไรนี่
แต่กรุ่นี่แสนจะเบือเหลือทนนา
กรุ่นี่ผิดอะไรกันละหว่า
ถึงทีกรุ่นี่จะหาว่าหล่อไม่เตือน
ที่เราโดนกำราบเป็นเสมือน
เพื่อให้เพื่อนรุ่นเดียวกันนั้น....สามัคคี

อานนท์ สรวิสฺตร

เข้าสู่รั้ว..นนทรี..ศรีนิเวศน์
อยู่ตึกสอง ต้องใจ ได้พักพิง
จำได้แม่น แค้นหลาย นื่องใหม่นี้
วิ่งเหวี่ยงโหล โคลย้อย คอยดูเรา
จำได้ว่า ม้าขาว เขาห้ามน้อง
ณ สามแยก ปากหมา ค้างคาใจ
แทบร้องไห้ ใจหม่น โดนพี่วัก
นึกเตลิด เพลิดเพลิน จำเรณูตา
จำได้ดี เรียนวิชา คณิตศาสตร์
แสนฉงน..ฉงาย..ใจหล่นกอง
ภาษาไทย อธิบายมา ยังว้าวุ่น
เจออังกฤษ คิดหน่าย ไม่ต้องแด

ถิ่นเกษตร เขตแคว้น แสนสุขยิ่ง
เกินจกนับ สรรพลึง ทั้งเรื่องราว
เพลง Aggie พี่ทำสเปบ ปวดแปลบเล่า
วันก่อนเก่า เหงาตรม ต้องข่มใจ
พี่จับจอง มองเหล่า สาวหน้าใส
ซี้จกรยาน เวยักย้าย โลให้ฮา
วันนั้นเมื่อย เหนื่อยนัก นั่งพักขา
ลืมนไปว่า....ม้าขาว....พี่เขาจอง
ศ.จรัต..จัดให้..(เรา)ไม่สนอง
สุดร้าวรวด ปวดสมอง ต้องคอยแปล
เสียไม่น้อย คอยลุ้น หัวหมุนแน่
เรียนป้อแป้ แยมหันต์ บันทอนจินต์

โกวิท ธีรวิโรจน์

สูตรมรื๋น ตื่นใจ ในรั้วเกษตร
เรียงรายมาั่ง ตั้งได้ ต้นไม้ใหญ่
งานพัฒนา ลอกคู้ อยู่ด้านหน้า
ย่าโคลนตม หล่มขะ เกลื่อนทลาย
ขึ้นปีสอง ต้องเลือกเรียน ในสาขา
ปลายปีพีคู้ ลุยหางาน นานอ่อนใจ
คิดถึงโซ สโมสร สัตวบาล
สุดยอด บรมครู ผู้อุทิศ
สถานที่ รวมมิตร เสมือนบ้าน
หลับนอนกินอยู่ ใฝ่รู้ ทำงานกัน
ทิวสนเรียง เคียงฟาร์ม งามโคนม
ฟาร์มสุกร คอกไก่ ได้คลุกคลี

แนวขอบเขต คั่นคู ดูน้ำใส
หนุ่มสาวพราวใส เคียงใกล้ ได้ฟ่อนคลาย
จำติดตา ปีหนึ่ง ซึ่งมากหลาย
คันทั่วกาย เสร็จสมหมาย ก็คลายใจ
ร้อนวิชา พาเรียน Food Science ไซร์
โยกย้ายใหม่ ไปสัตวบาล พานมากมิตร
อยู่หน้าบ้าน อ.หม่อม ชวนิศฯ
แก่ลูกศิษย์ ประสิทธิ์วิชา คำล้ำครัน
แสนสำราญ ร่วมติว ร่วมสังสรรค์
ตราบทุกวัน นั้นยัง ผิงฤดี
ฝักอบรม ป่มศึกษา คราปีสี่
แดนขจี ที่ก่อนเก่า เคล้าความจำ

กุศล คำเพราะ

๕๐ ปี ความหลังยังคิดถึง
รั้วบางเขนมีทั้งทุกซ่สุขขึ้นบาน
ไม่เคยลืมตึก ๑๐ ก หอเคยพัก
ไม่เคยลืมคินเค.ยู.สู่เหย้าเยือน
ยังคิดถึงสนามบาสที่เคยวิ่ง
เสียงกีกก้องร้องซู้ซู้สุดจะมันส์
คิดถึงรถจักรยานอานนุ่มนุ่ม
โน่นนี่นั่นไปทั่วเกษตรฯ
ไอ้ที่กลัวมัวหลบหนีนั้นปีหนึ่ง
ชีสบายผ่านไปไม่กลัวเลย
แม้วันนี้ ๕๐ ปีที่ผันผ่าน
เกษตรสอนจำได้ดีมีทุกแนว

ชีวิตอันตราตรึงซึ่งชมหวาน
๕๐ ปีผ่านจำได้ดีไม่มีเลือน
คิดถึงนักห้อง ๒๑๒ และผองเพื่อน
คิดถึงเพื่อนร่วมหอสุขทุกซ่ด้วยกัน
ซ้อมหนักจริงไม่เคยลืมวันแข่งขัน
ไม่ลืมวันชิงชัยได้ถ้วยมา (ชนะเลิศ)
ที่สาวหนุ่มปั่นไปเรียนเพียรศึกษา
แต่มาชาวแยกปากหมาไม่กล้าเลย
พออย่างถึงปีสองเพื่อนพ้องเฮ้ย
ไม่ปั่นเฉยหันไป...ว่าแล้วแจว
แสนเนิ่นนานแต่วันวานยังหวานแหวว
แม่นานแล้ว ๕๐ ปี นนทรีเบ่งบาน

จตุพร สุวรรณปากแพรก

ชอบกลอนปั้นจักรยานผ่านสามแยก
ตั้งแต่เด็กมีเพื่อนชายร้ายหมดเลย
ไปทางไหนก็ไม่กลัวชั่วร้ายมากมาย
พอกับแม่ถึงระอาถ้าได้ยิน
เรื่องจากบ้านเชียงใหม่ไม่คิดถึง
ต่อรุ่นพี่เป็นร้อยมาลอยชาย
มีอีต๋อคอยดั่งรังอย่างเพื่อนแท้
วันไหนมีประชุมเตรียมตัวเที่ยว
เวอร์เราจัดดอกไม้ใส่แจกัน
เห็นดอกบัวหน้าหอชายหมายใจจินต์
เสียงโห่ฮิ้วจากหอชายตายมั้งเรา
เด็ดดอกไม้หน้าหอชายแถมชายตา

เพราะปีแรกเราไม่หวั่นปั้นผ่านเฉย
เราจึงเคยฟังกปากหมามาซาชิน
เคยลำบากต่อยกับชายที่หมายหมิ่น
ลูกสาวลั่นอ่อนช้อยต่อยกับชาย ๕๕๕
ตึกสิบกอพอฟังถึงที่หมาย
ไม่รู้อายรู้เกรงเก่งคนเดียว
คอยดูแลเรื่องเรียนและเรื่องเที่ยว
วันไหนเที่ยวเงินไม่มาพาไปกิน
โต๊ะอาจารย์วันนั้นจำได้ลั่น
จอตกลงลุยธารินไปเด็ดมา
เพื่อมีคนฟ้องเอาหลายข้อหา
แต่รอดมาที่เชียงใหม่ไม่เอาความ อี อี

วิยะดา จารุเดชา

คิดถึงแดนดินถิ่นขจี
อีกสวนนอกที่เคยบอกถึงความนัย
คิดถึงรุ่นพี่ที่ฟุ่มฟัก
คิดถึงหออรักที่เคยมี
คิดถึงร้านสหกรณ์ที่นอนเฝ้า
จักรพันธ์ผู้เป็นเลิศในสังคม
บอกขอบใจสายัณห์และทีมงาน
มีเสียงชมสมสุขจนเปรมปรีดิ์
ลาแล้วแดนดินถิ่นขจี
ครบสี่ปีมียากจากเหมือนใจดำ
หาลิปปีผ่านแล้วที่แคล้วคลาด
ได้พบกันวันนี้มีมนตรา

คิดถึงต้นนนทรีกิ่งก้านใหญ่
คิดถึงใครนิกไม่ออกช่วยบอกที่
พบที่ไหนจะทลายทักให้อึ้งมี
เห็นอีกทีใจสลายกลายเป็นลม
คิดถึงหม่อมเจ้าแล้วสุขสม
ออกปากชมพาเลี้ยงข้าวเคล้าดนตรี
ช่วยประสานร้านสหกรณ์จนได้ที่
น้ำตาปรีล้นทรวงทุกห้วงคำ
ยินเพลงนี้ทุกคราใช้ว่าซ้ำ
ถึงยังงะยังจำจนอำลา
ใช้ชี้อลาดมีอาจจะถามหา
จะตรึงไว้จนกว่าพรากจากกันไกล

สายัณห์ สดางค์มงคล

หอลิบสี....

หอลิบสีแสนดีใจได้เข้าพัก
จับใส่ตุ้มกันกันมันส์ก่อนนอน

คาเฟ่ที่เรีย....

เข้าคาเฟ่เย็นคาเฟ่ดีเป็นบ้า
มีอะไรรู้กันทั่วครัวตากลม

จักรยาน....

ผ่านร้านแฉะแฉะซื้อน้ำตามถนัด
พี่และน้องมาเจอจ๋อพอดิบพอดี

รับน้องหอ....

สนุกเหนียวหนีบหนีบรับน้องหอ
คุณหมอตรวจเล็กใหญ่ไร้คนไว

หอสุมุดใหม่....

พี่ที่หอขอเล่นไฟเราตายแน่
อ่านหนังสือต้องชั้นสามยามนี้ยอม

แปลงเกษตร.....

คิดถึงแปลงปลูกผักงานหนักอยู่
ค่อยทำไปปลูกไปไม่นานวัน

ยามฝนหนักปลาพุดโผล่โง่หัวสลอน
คนเช่าอ่อน อ.วิทย์เห็นแทบเป็นลม

เพื่อนพ้องมาพร้อมเพรียงกันแบ่งปันขนม
ต้องขอชมพี่จิตตาไวแต่ใจดี

ขโมยจัดจักรยานพาลหลบหนี
คนละทีดับดับจับขโมย

เสร็จแล้วรอกินของว่างอย่างหิวโหย
พอรู้โหยใครแชมป์หอ อ้อหมอปลอม

ไปหาแอร์ห้องสมุดสุดถนอม
เปลอได้ด้อมแอบมองสาวคราวเดียวกัน

หญ้าแห้วหมูคู่ดินนาไชนาชน
เก็บผักนั้นมาผัดกินพุงปลิ้นเลย

สุพัฒน์ อรรถธรรม

จากบ้านนอกหัวชะลอมพร้อมเสียงเหนือ
มุงบางเขนสู่นครเกษตรรา
ก้าวทำย่างเข้าไปใจหวาดหวั่น
เกษตรเข้มแข็งอดทน “อยู่” ดีกว่า “ไป”
เรียนปนเล่นทุกวันสุขสันต์ยิ่ง
กิจกรรมจัดวันใดใจเต้นร่า
ชอบขีดเขียนทำหนังสือดีเข้าชั้น
ใช้โรงพิมพ์แทนหอสมุดเรียนทรุดลง
จึงสี่ปีเรียนไม่จบครบกำหนด
เรียน กิจกรรมต้องทำให้สมดุลกัน
ทำสิบปีย้อนถึงหนึ่งศตวรรษ
โอบเอื้อชีวิตลูกไว้ไม่เฉยเมย

ไม่ฟังเพื่อหวังโชคดีมีวาสนา
เอาปริญญาฝากแม่พ่อรอดีใจ
รุ่นพี่ลั่นด่าพาหวั่นไหว
ปรับตัวได้ก็โลดเล่น “แมน” พอตัว
มีเพื่อนหญิงเพื่อนชายมากมายทั่ว
ช่างยวนยั่วเด็กบ้านนอกบอกตามตรง
แอบหนีชั้นหลบการบ้านงานไม่ส่ง
ค่าตั้งวงร่ำสุราเฮฮาพลัน
เริ่มสลดคิดได้ใจเห้น
คงเป็นวันของเราอย่าเขลาเลย
ได้อึ้งหัดถ์พ่อพิรุณอุ่นเหลือเอ๋ย
สุขสบายได้ร่วมแผ่แม่แนนนทรี

สุวิทย์ เทียรทอง

รำลึกถึงความหลังเมื่อครั้งเก่า
ทำสิบปีล้มพันธ์ไม่เสื่อมคลาย
เข้าปีหนึ่งอยู่หอยังจำได้
ทั้งทุกข์สุขร่วมกันทุกเวลา
ประเพณีสำคัญวันรับน้อง
เดินย่ำโคลนคลานคลุกทุกข์จาบัลย์
โบว์สีเขียวบ่งบอกน้องปีหนึ่ง
ผ่านม้าขาวต้องหลบเสียงพีคอยเตือน
ถึงยามเย็นเล่นกีฬาน่าสนุก
ชาวเกษตรแข็งแรงแกร่งเกินใคร
จากวันนั้นเนิ่นนานถึงวันนี้
ลูกนนทรีรักใคร่ใจผูกพัน

วันที่เราพบกันนั้นมันหมาย
ดูเหมือนคล้ายวันวานเพิ่งผ่านมา
พบเพื่อนใหม่ยินดีเป็นนักหนา
รุ่นพี่ลั่นเจ็ดตลอดมาไม่ลืมกัน
เสียงกึกก้องกลางดึกไม่นึกฝัน
จำได้มันผ่านไปไม่ลืมเลือน
ยังติดตรึงในใจหาใดเหมือน
กินแรงเพื่อนอย่าทำจำใส่ใจ
มีความสุขฝึกซ้อมไม่ไปไหน
ลุ่มสุดใจเสียงแอ็กก็ท้อร้องกัน
ทำสิบปีของเราเฝ้าสุขสันต์
ไม่ลืมกันพวกเราเหล่าเคยู

อัญชลี ณ เชียงใหม่

จะขอล่าวรื้อฟื้นคืนความหลัง
ได้มาพักอยู่ในหอสมดวงมาน
คัทลียาอยู่ปืสองไม่ซ้องซัด
ปืสี่ไปราชาวดีศรีเกษตรรา
ทุกปีได้กลับบ้านเพียงสองครั้ง
อ่านจดหมายจากแม่พ่อพอชื่นใจ
ปีหนึ่งนั้นฉันประสงคฺลงว่าอย่า
สรวายน้ำของแดนดินถิ่นขจี
ปืสองต้องไปทัศนศึกษา
กลางคืนหมาหอนเห่าเหล่าโฌมตรู
ได้มาเรียนที่เกษตรวิเศษนั้ก
วิชาการงานกีฬาสารพัน

เมื่อครั้งยังที่อยู่ในวัยหวาน
แสนสำราญอยู่บุษกรตอนเช้ามา
ขจรรัตนัยยปีสามยามहरรรษา
จบกลับมาอยู่บ้านเบิกบานใจ
การเรียนตั้งจิตมุ่งไว้ไม่หวั่นไหว
สิ้นเดือนไปรับเงินที่ไปรษณีย์
เพื่อนบอกย้าว่าอย่าลงจงหลีกหนี
ตอนเย็นมีหนุ่มหนุ่มมาช่มดู
อาจารย์พานอนเรือนชานบ้านใหญ่หรร
เธอวิ่งกรูไปรวมกองห้องเดียวกัน
ได้ประจักษ์ว่าเกษตรนี้สุขสันต์
จากวันนั้นถึงวันนี้ดีเลิศจริง

อุไรรัตน์ ภาสกานนท์

ติดบางเขน อันดับท้าย ใจหายนั้ก
ไม่เคยไป ค้างที่ไหน หลายๆ วัน
ดึกลิบเด้ด ชั้นสี่ ดูตึนั้ก
อยู่ร่วมกัน แต่ต่างวัย ไม่คุ้นเคย
ใส่หมวกเขียว ซี่จักรยาน เบิกบานจิต
ต้องคอยหลบ หน้ารุ่นพี่ ที่กีดกัน
พอกกลางเทอม เพื่อนบอกมี งานลีลาศ
เต้นอย่างไร ให้ถูกใจ แม่จำเนียร
งานสนุก มีมากมาย หลายคณะ
แสนสนุก แสนเพลิดเพลิน เจริญใจ
คิดถึงงาน ได้รู้่ง พุ่งบางเขน
เต้นทั้งคืน จนเรี่ยวแรง อ่อนระทวย
ประสบการณ์ ประทับใจ ในบางเขน
แม้เวลา ผ่านผ่านได้ ไปนานวัน

ต้องพำนั้ก นอนตึกใหญ่ ไม่นึกฝัน
ให้นึกหวั่น ไปที่ใหม่ ไม่คุ้นเคย
เป็นที่พัก ร่วมรุ่นพี่ ที่เมินเฉย
จนผ่านเลย รับน้องตึก สะอึกหลายวัน
หวลให้คิด ถึงสาวงาม ตามที่ฝัน
เลยจำใจ ได้แค่นั้ก ไปตึกเรียน
ต้องไม่พลาด ต้องเต้นได้ ไม่ปวดเคียร
ต้องขอเชียน ช่วยสอนลั้ง ทุกครั้งไป
ไม่ลดละ เต้นไม่หลง คงพอไหว
ยังจำได้ เธอซ้อมเต้น แอบเห็นด้วย
ตั้งแต่เย็น เต้นระบำ รำวงสวย
คุณพระช่วย เขายังเต้น เห็นตะวัน
ช่วยให้เห็น แดนขจี ที่สุขสันต์
อยากบอกว่า คิดถึงกัน ฉันชอบเธอ

ศรวิวัฒน์ สุวรรณ

วันชิงธง...

หาลิขปีหวานไปให้ระลึก
ที่ปักธงตรงหน้าสาวงาม
หรือเพราะเห็นความงามของทรามวัย
ถาเข้าตรูดูไม่แจ่มแสงตะวัน

แต่หนุ่มม้าขาวคนนั้น...

มีน้ำตาล ปนวาจา ปากหมาหวาน
หมาแค่ปาก หากหวาน นั้นจากใจ
คนปากหวาน หวานมา ว่าน่ารัก
เคยแอบรัก และยังรัก จักเจรจา

กีฬาฮาเฮ...

เป็นนักกีฬาหมา'ลัย
ได้กินนมกินไข่เขาเปรอปน
วันหนึ่งมีคนมาบอกกล่าว
เขาว่าใครไม่ซ้อมไม่ออกแรง

เคยนึกนึกคึกคักจึงจักถาม
เพราะตามตามรุ่นพี่ที่ผลักดัน
ที่มโคลนห่อหุ้มไว้ทั้งนั้น
ธงที่ปักลงตรงนั้นคือฉันใด

เลยเรียกขาน ว่าปาก หวานไซ้ไหม
รู้ความนัย เมื่อได้พบ และสบตา
สาวเคยู ทึกทัก ว่ารักจำ
แม้เวลา ผ่านมา หาลิขปี

เข้าวิ่งเย็นซ้อมใหญ่ฝึกฝน
ให้ทุกวันทุกคนแข็งแรง
เป็นข่าวจริงเท็จหรือข่าวแกล้ง
เขาแจ้งว่าจะตัดไข่ตัดนม

เอี่ยมศรี พงศ์พนรัตน์

ก้าวแรกที่เหยียบย่างร้วบางเขน
แววตาเพื่อนเอมอ้มยิ้มให้กัน

ภาพของตึก ๑๐ ก..หอบางแค
ทุกข์หรือสุข..หัวร่อร่า..น้ำตานอง

ประชุมเชียร์เพลงร้องยังก้องหู
เทพศาสตร์สถิตยต์เตือนเหมือนดังเงา

คุณค่าแห่งชีวิต...นิสิตเกษตร
ด้วยเกียรติลูกพ่อพิรุณแม่นนทรี

ร้วบางเขนสี่ปีนั้นดูสั้นมาก
รักของเพื่อนคงซึ่งติดตรึงตรา

นทรีบานผ่านมา...ห้าสิบปี
เคย ๒๗ ร่วมครรลองคล้องหัวใจ

นทรีเอนช่ออ่อนแอบอ้นขวัญ

นับเริ่มวันรายรุ่งรวงรุ่งทอง

อบอุ่นแท้หลอมรวมเพื่อนร่วมห้อง

เพื่อน พี่ น้อง ไม่เคยห่างเคียงข้างเรา

แอกก็ดังเหมือนอยู่ตรงที่เก่า

หลอมรวมเข้าเป็นเลือดเดียว...เชียวขจี

มุ่มมั่นเจตน์จำนงค์ศักดิ์ศรี

ยึดมั่นในความดีตลอดมา

จำใจจากจำไกลไม่พบหน้า

ร่วมร้องเพลงเกษตรลาทันอาลัย

งามสดสีรักยืนยงคงสดใส

सानสายใยเพิ่มผูกพัน...นิรันดร

ชลีรัตน์ สวัสดิ์

